

Imel sem čile ude in krepko zdravje. Gosto perje mi je bilo gladko, kakor da si je pogladil s krtačo. Po hrbtu in po plečih rdečkast, drugod sivkast in belkast, sem bil dečko, da je marsikdo rad pogledal za menoj. Urno sem se vrtel in letal kakor puščica. Z močnim zakrivljenim kljunom sem zdrobil najtršega hrošča in zadavil poljsko miš. Sedaj pa sem pohabljen starček, moči me zapuščajo, vid in sluh mi več ne služita, pogum in srčnost sta mi preminila.

Največja nesreča v življenju me je zadela pred dvema letoma pomladi. Ravno sem se bil vrnil s toplega juga in sedel na vrhu bezga, stoječega na robu zeljnika blizu trga. Predpoldnevno solnce je milo obsevalo kraj in oživiljalo prirodo. Ogledoval sem lepo okolico in opazoval tudi hrošče, metulje in čmrlje, ki so letali po zraku. V travi sem videl črnega murna, kateri je kopal rov v zemljo. Poleg njega je skakljala po tleh mlada poljska miška.

Kar počí za menoj in grozno zašumi okoli moje glave. Ustrašil sem se, da sem bil ves trd in nekaj časa brez zavesti. Ko se zavem, zapazim — oh joj! —, da sem ob desno nogo, ravno na sklepu mi jo je odtrgalo. Zberem vse moči in se vzdignem v zrak. Zbežal sem v bližnji gozd, kakor da me je veter odnesel. V rani sem čutil strašne bolečine, od štule pa je kapala kri na listje in v travo. Dolgo, dolgo je trajalo, pretekli so tedni, pretekli so meseci, predno se mi je rana popolnoma zacelila in so bolečine nehale; ob nogo pa sem bil za vselej, ostal sem kruljevec za vse žive dni.

Pa li veš, pravi srakoper, kaj je bil tisti grmeči in šumeči „vihar“ — oj groza me pretresa, če na to mislim — tam na robu zeljnika, ki mi je prizadel toliko strahu in mi vzel desno nogo?

V trgu je živel upokojen stotnik. Ker je bil brez rednega dela, mnogokrat ni vedel, kaj bi počel. Za kratek čas je streljal nas tiče. Ko je zapazil, da smo se srakoperji vrnili s toplega juga, ni šel več brez puške na izprehod. Nekdo mu je bil povedal, da si srakoperji privoščimo včasih tudi kak-

šnega ščinkovca, čička ali liščka iz gnezda, da sploh tiči v nas nekaj roparske nravi, zato se je zarotil proti nam in sklenil, da nas vse postreli in zatere naš viteški rod. Tisti predpoldan — nesrečni dan zame! — je zagledal mene na bezgu ob zeljniku. Takoj je vzdignil puško, pomeril in ustrelil. Kopa svinčenega zrnja je prismučala, in jedno izmed množice mi je odtrgalo nogo. Kako srečo je imel stotnik pri mojih bratih, mi

Slikal Fr. Hrovat.

Portret.

ni znano, pa toliko vem, da še dolgo ni po nas srakoperjih: niti tam okoli tistega trga, v katerem živi srditi stotnik, ni iztrebil našega rodú.

III.

Pastir prikima pripovedujočemu srakoperju. Tiček pa večkrat privihne repič in globoko vzdihne: Ker si me verno poslušal, z blagim sočutjem gledal mi v oči in obraz, se mi je srce ogrelo in razvezal jezik. Po-